

Paulo Casaca
EP lid 1999-2009

Dr. Firouz Daneshgari
is een chirurgie-wetenschapper,
professor en voorzitter van de
afdeling Urologie aan de Case
Western Reserve University in
Cleveland, Ohio

Samenkomst voor hoop, vrijheid en mensenrechten **Paleiskerk Den Haag**

Corinne Girard-Vaglianti

Ik heet u allen hartelijk welkom bij deze nieuwjaarsbijeenkomst, mijn naam is Corinne en zal dit programma presenteren. Een wat verlate maar welgemeende nieuwjaarsgroet.

In het bijzonder heet ik de gasten van vandaag hartelijk welkom: de heer Paulo Casaca en de heer Firouz Daneshgari. Onze speciale gasten gaan u op de hoogte brengen van de laatste ontwikkelingen.

Hoe bizar is dit nieuwe jaar begonnen? Met een grote aanslag op onze vrijheid van meningsuiting. Onze verontwaardiging en afschuw was en is groot. Veel mensen hebben dat laten zien door de straat op te gaan, zo ook veel Iraanse vluchtelingen. In Parijs natuurlijk, maar ook in Amsterdam en Den Haag.

Dat bracht mij terug naar de vorige bijeenkomst waar we Danielle Mitterrand herdachten; een vrouw die zich zo inzette voor deze principiële waarde: vrijheid van meningsuiting. Gelukkig dat haar zoon samen met France Libertés die continue aandacht en strijd voortzet.

Dit nieuwe jaar startte ook ernstig in Iran met de niet aflatende executies, die de wereld zou moeten blijven schokken.

Januari 2015 begon ook met de dood van twee bewoners van Camp Liberty, die geen medische verzorging kregen door de blokkade.

Goede voornemens maakten we wellicht allemaal, maar de werkelijkheid gaat gewoon door.

Paulo Casaca

Lid van het Europees Parlement van 1999 tot 2009.

Oprichter en bestuurder van het "South Asia Democratic Forum"; hij is ook de oprichter van de internationale in Brussel geregistreerde vereniging voor samenwerking ARCHumankind ("Alliance to Renew Co-operation among Humankind"); oprichter van het "Euro-reform initiative"; van het in Brussel geregistreerde adviesbureau voor duurzame ontwikkeling LessMeansMore (Land and Energy Sustainable Systems); medewerker van het "German Marshall Fund of the US" in het eerste semester van 2010; teamleider ten behoeve van een rapport geschreven in opdracht van het in de VS gevestigde NGO Committee to Study the Organization of Peace "A Green Ray over Iraq", dat afgelopen maart is gepresenteerd aan de UN.

Voorafgaand aan deze positie was hij Adviseur van de Permanente Vertegenwoordiging van Portugal bij de Europese Unie van 1996 tot 1999, chef-staf van de Minister voor Territoriale Planning en Publieke Werken in 1995/1996, economisch adviseur voor de socialistische fractie in het nationale parlement en oprichter van de afdeling van Amnesty International in Ponta Delgada, Azoren. Tijdens zijn academische carrière doceerde Paulo Casaca aan de Economische Faculteit van het "Lisbon Accounting Institute" en aan de "University of the Azores" vanaf 1980 en werd daarna uitgenodigd als professor op de "Lisbon Technical University".

Hij is de auteur van diverse boeken en rapporten over economische en maatschappelijke onderwerpen, over mensenrechten en over het onderwerp religieus fanatisme.

Corinne: De heer Casaca heeft gedurende zijn vele reizen naar het Midden-Oosten kennisgenomen van feitelijke omstandigheden aldaar. Wij zijn vereerd dat Paulo Casaca in een hechte kring en in een informele sfeer in gesprek wil treden om zijn ervaringen met ons te delen.

Beste dames en heren,

Ik ben echt heel vereerd om hier bij u te zijn. Het spijt mij dat ik jullie moedertaal niet spreek, noch Farsi noch Nederlands, dus u zult het moeten stellen met mijn Engels. Ik hoop dat ik verstaan zal worden.

Het is afschuwelijk voor de hele wereld wat er in Irak en gedurende jaren in Camp Ashraf en Camp Liberty gebeurde, het is heel erg belangrijk.

Ik zat er net onder lunchtijd aan terug te denken, aan de periodes die ik in Ashraf doorbracht. De eerste persoon die ik daar ontmoette, die mij ontving, was Hossein Madani, een van de mensen die omgebracht zijn bij de aanval op Ashraf op 1 september 2013. Hij was een van degenen die me veel leerde over de recente geschiedenis van Irak.

En Behzad Saffari was heel vaak mijn gids wanneer ik in Ashraf kwam. De laatste keer dat ik in Ashraf kwam, was in het begin van 2008. Aan het einde van dat jaar kon ik er niet meer komen; de Iraakse autoriteiten weigerden mij voor het eerst de toegang, maar ik had daar al vaak de situatie meegemaakt. Vanaf 2004 tot aan 2008 ben ik verscheidene keren in Irak geweest, meestal in Ashraf.

En wanneer je naar die filmclip kijkt van de aanval op 1 september 2013; dat is een gedenkwaardige film omdat, om te beginnen, we de film hebben doordat er mensen daar dapper genoeg waren om die massamoord te filmen, en omdat die dapperen die de massamoord filmde vermoord zijn. Maar de moordenaars vergaten de camera's en de mobieltjes waarmee zij waren gefilmd, te verzamelen. En daardoor weten wij het. Dus zij waren moedig genoeg om het te filmen. En je kunt erop zien hoe zij met blote handen erop af gingen en oog in oog kwamen te staan met de professionele moordenaars die de massamoord uitvoerden. En

als je ziet hoe ze te werk gingen en je vergelijkt de beelden met bijvoorbeeld de aanslag op Charlie Hebdo, dan zie je precies dezelfde techniek, dezelfde soort verachting voor menselijke wezens.

Volgens mij is dat wat u doet, absoluut van levensbelang. Soms is er iets nodig zoals de aanslag op Charlie Hebdo in Parijs om de mensen te laten begrijpen dat dit probleem van islamitisch fundamentalisme een probleem is van de hele wereld, een probleem van ons allen.

Toen ik vorig maand Iraaks Koerdistan bezocht heb ik daar, naast andere plaatsen, de vluchtelingen-kampen van de Yazidi's gezien, die de slachtingen van IS overleefd hadden. Mensen zeggen me dat het gevaarlijk is en het een groot deel van mijn leven beheerst, maar sommigen neigen er toe niet te begrijpen dat het onze wereld is; het heeft een boel te maken met onze levens, de levens van onze kinderen, onze kleinkinderen. We moeten echt ons best doen de goede mensen te steunen. En ik denk dat u daar een voorbeeld van bent en daarom ben ik er zo trots op dat ik hier bij u ben.

Ik wil deze introductie afsluiten met te zeggen dat ik onze Iraanse vrienden echt immens bewonder, in het bijzonder degenen die in Liberty zijn, zoals Behzad en zoveel anderen, en ik wil u vragen om samen met mij te applaudisseren voor de moedige vrijheidsliefhebbers die momenteel in Camp Liberty zijn!

Ik heb ook wat kopieën liggen van mijn eigen boek, mijn herinneringen aan Irak uit 2008. Maar ik wil jullie zeggen:

mocht er nog iets zijn wat ik u moet vertellen, mocht u vragen hebben die u mij wilt stellen, dan zou ik die graag beantwoorden. En ik ben niet ver weg, ik zit normaal gesproken in Brussel, wij hebben een open kantoor. Dat staat in het centrum van Brussel.

Vraag 1:

Ik heb de foto's en de film gezien. Het was indrukwekkend. Ik heb Iran 35 jaar geleden verlaten en ben naar Amerika gegaan. ... Wat Khomeini deed, is hetzelfde als wat we nu op CNN zien.

Antwoord:

Erg bedankt voor je vraag, dokter Firouz. Jij hebt, denk ik, een indrukwekkend rapport te geven wat betreft de medische zaken van hen die uit Camp Liberty komen. Het grote probleem is dat we hier in het Westen veel mensen tegenkomen die vinden dat ze heel veel over de Islam weten. Maar ze weten er niks van, of maar een klein beetje. En ze denken dat de verschillen tussen Soennieten en Sjiieten zo groot zijn dat er nooit enige samenwerking kan zijn geweest tussen extremisten van Soennitische en Sjiiitische kant. Dit is helemaal onjuist!

Meestal is er samenwerking geweest. Maar, om te beginnen: de Moslim Broederschap, die ideologisch de hoofdstroom is van de fanatieke Soennieten, de Moslimbroeders van de ene kant en de Ira-kese en Iraanse, de hoofdstroming van Iraakse Sjiiitische organisaties als al-Dawa, die hadden een samenwerkingsverband dat tientallen jaren duurde. Tientallen jaren! Ik bedoel: zij zijn verenigd geweest, de Moellahs. Soms was er ruzie en uiteraard wordt er gevochten. Maar we moeten in staat zijn de hoofdzaken van de bijzaken te onderscheiden. En alhoewel zij verschillen kunnen hebben, en het grote verschil is dat er uiteindelijk maar plaats is voor één grote kalief of hoe je het ook wil noemen, hebben zij in de grond van de zaak dezelfde geestesgesteldheid, dezelfde manier van denken. En we moeten niet ten prooi vallen aan het gezichtspunt van: "Laten we de meest gematigde van de Islamieten maar steunen."

En weet u, er zit wat in: je kunt zien dat de Verenigde Staten naar Irak gaan en zeggen: "Oh, we steunen deze door Iran gefinancierde Sjiiitische milities, want zij zijn gematigd. Die andere, de Islamitische Staat, is de boosdoener, maar zij

zijn de gematigden.” Dit is geheel absurd! Er is helemaal geen fundamenteel verschil tussen al deze fanatieke organisaties. Het enige belangrijke verschil is dat de Iraanse theocratie de leiding, de macht, de kennis en het vermogen heeft om een wereldwijde bedreiging te vormen. En, sorry dat ik het zeg, de zogenaamde Islamitische Staat (die, om te beginnen, ge-creëerd is door Teheran, maar dat is een ander verhaal) heeft dat vermogen echt niet. Natuurlijk kan ze een hoop schade veroorzaken, maar zij heeft beslist niet die schadelijke invloed die Teheran heeft. De greep die Islamitische Staat nu op Mosul heeft, is heel zwak. Ik was daar, niet in Mosul, maar ik was in de grensregio, alle grensgebieden, en zij hebben een zwak vermogen om de macht vast te houden in dat gebied. Denken dat het probleem van het Westen deze groep is, is een enorme fout! Het Westen snapt niets van wat daar aan de hand is.

Het probleem zit veel dieper, is veel groter, en het heeft fundamenteel te maken met dat wat samen opgaat: een fanatieke ideologie met het vermogen om het uit te voeren: net zoals bij Hitler! Want toen in de jaren '30 in Europa was Hitler niet de enige antisemiet, hij was niet de enige extreme nationalist, helaas heb je zulke mensen overal, maar Hitler was de enige fanaticus die leider was van een heel machtig land, met een zeer besliste geest en een hele goede organisatie. Voeg alles nou bij elkaar en dan wordt het een bedreiging. En dat is waartoe het Iraanse klerikale regime in staat is en die anderen zijn dat niet. En daarom moeten wij hen als hoofdbedreiging voor al onze waarden zien. En dat is waarom onze Iraanse vrienden het allerbelangrijkste werktuig zijn in deze wereldwijde alliantie voor vrijheid, menselijkheid en democratie.

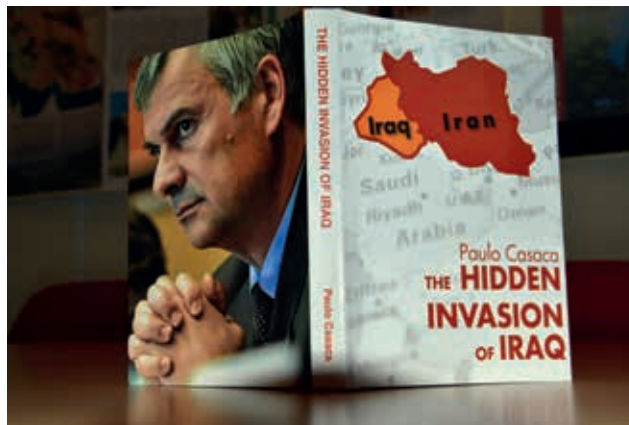
Dank u zeer.

Vraag 2:

Kunt u ons wat vertellen over de rol en de activiteit van het Europees Parlement en de Verenigde Naties voor de mensen in Camp Liberty, om hen naar een veilige plaats te krijgen?

Antwoord:

Nou weet u, ik zit niet meer in het Europees Parlement, maar ik heb veel contact gehad met de organisaties in de Verenigde Naties; het meest met de Hoog Commissaris voor de Vluchtelingen. Ik vertel u iets dat ik echt uit ervaring

geleerd heb. Toen ik het voor het eerst ontdekte, kon ik het niet geloven: Het budget van UNAMI, het agentschap van de Verenigde Naties voor Irak, komt ongelukkigerwijze van een consortium van landen en niet uit een algemeen budget van de Verenigde Naties. En raad nu eens wie een van de hoofdsponsors is van UNAMI, of was toen ik enkele jaren geleden de cijfers zag. Ja, u raadt het: de Islamitische Republiek Iran.

En als je dit soort dingen ziet gebeuren, dan snap je dat het wat betreft UNAMI en de Verenigde Naties allemaal veel ingewikkelder is dan het zou moeten zijn! Ik kan u wel vertellen dat ik zeker weet dat de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten – ik heb zorgvuldig gelezen wat zijn verklaringen zijn, het staat ook in dat bulletin – en de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, de heer Guterres, die ik heel goed ken en met wie ik heel lang heb gewerkt, en die politiek belangrijk is, allebei zullen doen wat in hun vermogen ligt om de vluchtelingen in Camp Liberty te helpen. Maar voor de rest van de Verenigde Naties zou ik mijn handen niet in het vuur willen steken. In het Europees Parlement zijn er veel mensen die in de goede richting gaan.

Vraag 3:

U verwees naar de moordpartij op 1 september 2013 in Ashraf. Hoe kijkt u aan tegen de volledige onverschilligheid van de Nederlandse overheid en van Europese regeringsambtenaren? In sommige gevallen werd de massamoord niet eens door hen genoemd.

Antwoord:

U hebt helemaal gelijk! Ik vind het ook niet uit te leggen! Ik denk niet dat het specifiek is voor de Nederlandse autoriteiten, want zij gedroegen zich zoals de rest. Maar vanuit het gezichtspunt van de Verenigde Staten, want de Verenigde Staten waren daar, hebben er een zeer grote ambassade, hadden er nog steeds duizenden (nu hebben ze er meer, maar toen hadden ze er duizenden) waarnemers: van-uit het gezichtspunt van de Verenigde Staten is het absoluut onacceptabel! Want wat daar gebeurde, dat was dat daar een doodseskader bezig was, in feite door de Verenigde Staten getraind, dit is het allergeest ervan! Ze werden aanvankelijk door de Verenigde Staten gefinancierd en getraind. Een doodseskader kwam dat vluchtelingenkamp binnen en vermoordden 52 bewoners, een voor een ieder-een die ze daar konden vinden! Dat is wat er gebeurde, en het is gedocumenteerd met films! De films zijn zó duidelijk dat er geen andere interpretatie mogelijk is! En hoe kan het, dat niemand deed wat er gedaan had moeten worden. Dit is echt ongelofelijk! Er is geen onderzoek gedaan, men ging weer over tot de dagelijkse gang van zaken en men gaat door met het steunen van het leger van Irak van-wege de strijd tegen de Islamitische Staat.

En zo ziet u: de huidige politiek is compleet onzin! De ont-hoofdingen, alle gruwelijkheden die door de Islamitische Staat zijn begaan, worden net zo goed door de Sjiiitische milities begaan, daar ben ik absoluut zeker van. Het zijn allemaal moordenaars, die geen enkele achting voor menselijk leven hebben. En zij hebben beide dezelfde gevaarlijke ideologie.

De Europese regeringen, zoals de Nederlandse regering, moeten zich bewust zijn van dit gevaar dat de wereldvrede bedreigt en moeten niet stil blijven tot het te laat is. Stilte is wat het Iraanse regime en zijn stromannen willen.

Dank u wel.

Case Western Reserve University
Afdeling Urologie
Cleveland, Ohio, Verenigde Staten

Professor en afdelingsvoorzitter
Directeur van de subfaculteit Urologie Universiteitshospitaal

Biografie

Dr. Firouz Daneshgari is chirurg en hoogleraar met klinische en laboratorium expertise op het gebied van aandoeningen van de lagere urinewegen, waaronder bekkenbodestoornissen (FPFD) bij vrouwen en onderliggende doodsoorzaken (UCOD). In het afgelopen decennium werd zijn research onafgebroken gefinancierd door de National Institutes of Health en andere financieringsinstanties.

Dr. Firouz Daneshgari

ciert door de National Institutes of Health en andere financieringsinstanties.

Hij is een van de toonaangevende wetenschappers op het gebied van FPFD en heeft in 2007 de Zimkend Award gekregen van de Vereniging voor Urodynamica en Vrouwelijke Urologie wegens zijn "voortdurende en uitmuntende bijdrage en toonaangevendheid op het gebied van urodynamica en mictieklachten." Zijn werk richt zich op fundamentele en translationale research projecten in verband met FPFD en de urologische complicaties van diabetes. Het werk aan FPFD is met inbegrip van laboratorium en translationeel werk inzake lagere urineweg dysfuncties, waaronder modellen van stressgerelateerde urine-incontinentie, verzakking, interstitiële cystitis, neurogene blaasproblemen, en waardebepaling van afgerente autonome functies van de blaas.

Daarnaast heeft Dr. Daneshgari verschillende klinische studies met betrekking tot FPFD geleid of eraan deelgenomen en hij heeft meer dan 30 gepromoveerde post-doctorale collega's begeleid. Hij werkt actief mee en heeft onlangs subsidieaanvragen ingediend samen met de meeste researchers die aan dit fellowship programma deelnemen.

Goedemiddag!

Het is een eer en een genoegen om hier te zijn, in het bijzonder na de prachtige toespraak van zojuist. Mijn gevoel nu is dat wat mijn land, mijn vrienden en ik hebben moeten doormaken ons allen dicht bij elkaar heeft gebracht. Ik heb het gevoel dat ik mij tussen vrienden bevind en dat wij samen de strijd steunen tegen de bedreigingen van de vrijheid en de toekomst van de mensheid. Ik voel mij nu dicht bij u ondanks dat ik niet uw moedertaal spreek. Hopelijk leer ik die nog eens!

Zoals u weet ben ik een arts. Ik heb het grootste deel van mijn leven in de Verenigde Staten gewoond, maar ik ben geboren in Iran in een middenklasse familie. Ik ben op mijn zeventiende naar de Universiteit van Teheran gegaan en ik heb daar een aantal jaren een medische opleiding gevolgd.

Ik voelde mij destijds aangetrokken tot het concept van de vrijheid dat de 'Mujahedin' presenteerden en daarom – zonder enige misdaad te plegen – ben ik gearresteerd en gemarteld onder het regime van de 'mullahs'. Ik ben vertrokken, mijn hele familie is vertrokken.

Sindsdien ben ik in de Verenigde Staten geweest en gedurende de laatste dertig jaren, wanneer ik in de gelegenheid was om te helpen of wanneer er behoefte aan hulp was, heb ik waar mogelijk de helpende hand toegestoken. En dit bracht mij ongeveer anderhalf jaar geleden naar Albanië toen de eerste groep van onze broeders en zusters arriveerde. Ik had het genoegen om ongeveer een jaar geleden in februari ook hier te zijn en u een rapport uit te brengen.

Wat ik nu zou willen doen is u een kleine rapportage geven van wat we hebben bereikt gedurende het laatste jaar en daarna een momentopname van wat nog voor ons ligt in 2015.

Wij hebben veel succes gehad dankzij de steun die is geïnitieerd vanuit uw groep en andere groepen. Zoals u weet bestond de eerste groep van patiënten - ik blijf naar hen verwijzen als patiënten omdat de meeste van hen patiënten zijn - uit 210 mensen, in kleine groepen van 10, 15 of 20. De Iraakse overheid wilde niet meewerken aan het laten vertrekken van iedereen. Zoals bekend heeft het Iraanse regime als gedragslijn om deze mensen het leven moeilijk te maken zolang ze in Camp Liberty zijn of door ze te vermoorden met directe aanvallen of door ze te laten omkomen ten gevolge van hun medische problemen.

Het eerste cohort is dus aangekomen in kleine groepen van 10 en 15 en de meerderheid van hen heeft te maken met serieuze medische problemen, complexe medische problemen. Een kleine momentopname, ten behoeve van de groep van 210 hebben we 2.800 medische procedures verricht variërend van röntgenonderzoek, laboratoriumtests voor onze patiënten tot grote operaties, dat alles voor kosten die ongeveer een half miljoen euro te boven gaan.

Deze omvang van de hulp en de omvang van de medische behoeften geeft een indicatie hoeveel medische problemen er waren. En zoals gezegd sta ik al lang dicht bij het verzet. Ik heb ongeveer twintig jaar geleden enkele maanden in Ashraf doorgebracht. Veel van de mensen die ik nu heb gezien, heb ik destijds ook gezien. Wanneer ik ze nu weer zag, waren ze vaak drie keer zo snel verouderd als dat ik zelf verouder. Maar het goede nieuws is dat we in staat zijn geweest om velen van hen te helpen. In de eerste grote groep hebben we ook vier mensen verloren.

Begin december 2014 is een nieuwe groep van 240 gearriveerd. Dankzij de financiële steun waren we in staat om hen in twee chartervluchten over te brengen. Dat gedeelte was relatief gemakkelijk omdat iedereen tegelijk arriveerde, maar het moeilijke deel was dat de medische behoeften in Albanië sterk zijn toegenomen en zich hebben opgestapeld.

Ik ga ongeveer elke paar weken op en neer. Ik ben de tel kwijtgeraakt van het aantal keren dat ik daar ben geweest. Ik wou dat er – net zoals in Europa een bus- of treinabonnement bestaat waarvoor je per jaar betaalt en dan onbeperkt kunt instappen – ook zo'n abonnement voor vluchten zou bestaan en dat je onbeperkt heen en weer zou kunnen gaan. Ik zal een aantal van de uitdagingen die we hebben voor 2015 met u delen. De nummer 1 uitdaging is het grote aantal patiënten dat we hebben na de aankomst van de groep van 240. We hebben nu het merendeel van de patiënten in Camp Liberty geëvacueerd.

Hier heb ik nog een aantal 'slides' van de eerste reizen die ik heb gemaakt naar Albanië. Destijds hebben we eerst de situatie in Albanië bekeken. Zoals u weet zijn de Albanezen zeer gastvrije en genereuze mensen, maar het land is arm en de medische infrastructuur is niet optimaal. Het eerste wat we hebben gedaan was een relatie tot stand brengen met het 'American Hospital' aldaar. Dit ziekenhuis wordt gedeeltelijk gefinancierd met behulp van Albanese privégeden en gedeeltelijk met Amerikaanse dollars.

Wij hebben een relatie opgebouwd met de artsen van het ziekenhuis. Er is een oogspecialist beschikbaar en een nier-specialist, die sommigen van onze patiënten behandelen. We hebben een aantal patiënten met oogproblemen, die vaak beginnen als relatief eenvoudige gevallen van staar

of ondoorzichtigheid van het hoornvlies. Maar vanwege de medische blokkade in Liberty kunnen deze gevallen leiden tot blindheid. Bij een man, die blind was geworden aan beide ogen, hebben we met de hulp van een Albanese collega een stuk hoornvlies kunnen transplanteren. Hij heeft nu 10 tot 15% zicht in een oog.

Wij hebben ook gevallen met meerdere complexe botbreuken. In video's heeft u misschien scènes gezien met Humvees die op mensen inrijden. Ik heb daar de medische gevolgen van gezien. Het gaat om jonge mensen met significante meervoudige botbreuken.

Op deze 'slide' ziet u de voorkant van het American Hospital. Mario, die nu de directeur is van het ziekenhuis, is als een neef geworden. Ik praat meer met hem over de telefoon over de zorg aan de patiënten dan met mijn broer.

Wij hebben ook een aantal grote operaties uitgevoerd. Een man heeft een grote hartoperatie ondergaan. Hij was nog een van de meer gelukkigen, omdat zijn medische probleem werd ontdekt en hij geopereerd kon worden. De kwaliteit van de zorg in het 'American Hospital' is behoorlijk goed en komt dicht bij Europese standaarden in de buurt. Het blijft echter duur, we moeten in contanten betalen voor alles wat we doen.

Hier heb ik een geval van een man die blind is aan een oog, gedeeltelijk blind aan zijn andere oog, met een bekkenbreuk en een armbreuk. Wij hebben hem weer kunnen oplappen. Een van de dingen die we hebben gedaan het afgelopen jaar is om andere artsen naar Albanië te laten komen. De goed uitziende heer op deze foto is dokter Shariat, geboren in Iran en woonachtig in Wenen sinds hij een jaar oud was. Hij is de professor en voorzitter van de afdeling chirurgie aan de Universiteit van Wenen. Hij was zo aardig om naar Albanië te komen en te helpen met het verlenen van zorg.

Er zijn nog meer artsen bereid gevonden om een deel van hun tijd te besteden aan het project. Bijvoorbeeld de president van het 'American Hospital', een cardioloog uit Albanië, en artsen uit vier andere landen, o.a. uit Australië, België en Italië.

Met dit initiatief hebben we een kleine liefdadigheidsinstelling tot stand gebracht. Albanië staat toe dat artsen komen en hun tijd besteden. Mochten er onder jullie of jullie vrienden, artsen zijn die mee willen doen, dan kunnen ze komen. Wij zijn bezig met het opzetten van het project en hulp wordt niet alleen geboden aan onze vrienden maar ook aan Albanese burgers. Het is een arm land en er is veel werk te doen.

Prioriteit nummer 1 vanuit mijn perspectief is om u opnieuw

te bedanken, omdat ik mijn rol vooral zie als een 'vertaler' en 'boodschapper'. Ik vertaal jullie steun in het verlenen van zorg, de zorg die helpt bij het tot stand brengen van zicht in de ogen, gezonde ledematen en het leven zelf. Ik heb me voorgenomen om niet te emotioneel te worden, maar dat is moeilijk.

Vooruitkijkend in 2015 hebben we diverse uitdagingen. Een daarvan is het aantal verlamde patiënten, mensen die in het hoofd of in de rug zijn geschoten. Er is in Albanië geen behandelcentrum voor mensen met een verlamming. Er is geen plek om ze te helpen weer te wennen aan dagelijkse routines. Daarom ben ik nu bezig met wat mijn vrienden een Europese toer noemen. Het is makkelijker om hulp vanuit Europa over te brengen dan vanuit de Verenigde Staten. Daarom reis ik in Europa rond om hulp te regelen. Ik heb een gespecialiseerd behandelcentrum in Zwitserland bezocht en om hulp gevraagd. Het is verbazingwekkend hoe groot de verschillen binnen Europa zijn ondanks dat het maar twee uur vliegen is tussen hier en Albanië.

We hebben nu weer een goed niveau van zorg. Deze keer beschikken we over de ervaring van de laatste anderhalf jaar en kunnen we beter de afwegingen maken wat betreft het geld waarover we beschikken en de zorg die we moeten verlenen. Bijvoorbeeld afgelopen week was er een man in kritieke toestand in de intensive care unit. Wij hebben ervoor gekozen hem eerst te helpen. Er is ook een vrouw met een hersentumor. Haar geval is minder urgent. Dus of ikzelf of een andere arts zal over drie weken terugkomen om haar operatie te verrichten.

Het balanceren met wat we hebben en wat we moeten doen zal de grootste uitdaging voor het komende jaar zijn. De woonsituatie van de groep van 240 mensen is ook een probleem. Wij zijn ook bezorgd omdat we niet weten wat het Iraanse regime mogelijk gaat doen en welke gevaren er

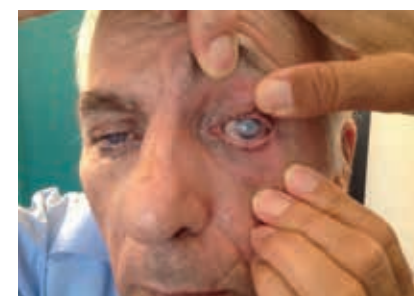
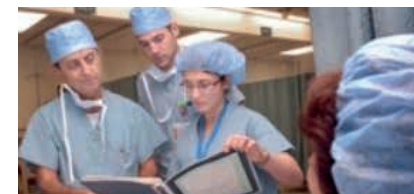
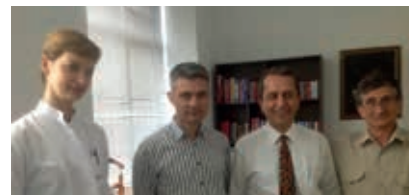
zullen zijn als de aantallen mensen groter worden. Desalniettemin zijn we dankbaar dat de mensen weg zijn bij het primaire gevaar in Irak.

Activiteiten verricht ik niet alleen hier maar ook in de Verenigde Staten. We hebben bezoeken op de agenda staan met een aantal groepen in de Verenigde Staten. Zoals gezegd hebben we nu een liefdadigheidsinstelling opgezet in Albanië en dat geeft ons de gelegenheid om hulp gestructureerd over te brengen. Ik spreek met een aantal senatoren en mensenrechtenorganisaties over hulpprojecten.

Een aantal maanden geleden heb ik ziekenhuismaterialen kunnen verkrijgen en dit materiaal is met behulp van een van de liefdadigheidsinstellingen naar Albanië verzonden. Het ziekenhuis en wijzelf kunnen dit nu gebruiken.

Zo, dit was een korte rapportage. Ik wilde jullie vertellen dat wij – ondanks de lage temperaturen – aanzienlijke vooruitgang hebben geboekt met de groep die onlangs is gearriveerd. Dankzij jullie hulp! De meest urgente zaken zijn opgelost en wij bevinden ons op een stabiel pad.

Hier wil ik het bij laten en als er vragen zijn beantwoord ik deze graag!

*Corinne: Nu volgt een optreden van Elena en Ayda.
Elena komt uit Zweden en zal als eerste een solo vertolken.
Daarna zingt zij samen met Ayda. Zij komt uit Canada.
Vervolgens zingt Ayda ook solo.*

Helena: Componisten uit Ashraf en Liberty arrangeerden een heel bijzonder lied voor mij. Ze vertelden dat dit lied geschreven werd voor een jong meisje genaamd Saba. Toen ze werd neergeschoten en dodelijk gewond was door de troepen onder het bevel van de mullahs, waren haar laatste woorden "Wij gaan door tot het einde". Het lied dat ik zal vertolken is aan haar gewijd en heet: "We stand until the end".

Hellena Rezai

is afkomstig uit Canada en studeert muziek en Frans. Ze is opgegroeid met de Iraanse verzetsbeweging en heeft vanaf jonge leeftijd bij tal van gelegenheden gezongen voor de vrijheid. Ze hoopt haar samenwerking met deze organisatie voort te kunnen zetten totdat het huidige regime in Iran van het toneel is verdwenen.

Blowin' In The Wind Helena- 24 januari

*How many days of hunger and pain
Before the barriers break
How many heroes must be laid to rest
Before the world can awake
How many candles must burn through the night
Before the coming of day
The answer my friend is blowing in the wind
The answer is blowing in the wind*

*How many trials must a people endure
How many tears must there be
How many years must a people exist
Before they're allowed to be free
How many times can a man turn his head
And pretend that he just doesn't see
The answer my friend is blowing in the wind
The answer is blowing in the wind*

*How many times must the truth be denied
Before it breaks through the lies
How many ears must a person have
Before he can hear people cry
How many deaths will it take till he knows
That too many people have died
The answer my friend is blowing in the wind
The answer is blowing in the wind
Oh the answer my friend is blowing in the wind
The answer is blowing in the wind*

Blowin' in the wind Geïnspireerd door tekstdichter/ componist Bob Dylan, op 24 januari vertolkt door Helena

*Hoeveel dagen van honger en pijn
Voor de obstakels verdwijnen
Hoeveel helden moeten te rusten gelegd
Voordat de wereld ontwaakt
Hoeveel kaarsen moeten branden in de nacht
Voordat de dageraad komt
Het antwoord mijn vriend verwaait in de wind
Het antwoord waait mee met de wind*

*Hoeveel ellende moet een volk verdragen
Hoeveel tranen moeten er vloeien
Hoeveel jaar moet een volk bestaan
Voordat ze vrij mogen zijn
Hoe vaak kan een mens zijn hoofd afwenden
En gewoon doen of hij niets ziet
Het antwoord mijn vriend verwaait in de wind
Het antwoord waait mee met de wind*

*Hoe vaak nog wordt de waarheid ontkend
Voordat hij de leugens doorbreekt
Hoeveel oren moet iemand hebben
Voordat hij de mensen hoort huilen
Hoeveel doden zijn er nodig voordat hij weet
Dat er al te veel gestorven zijn
Het antwoord mijn vriend verwaait in de wind
Het antwoord waait mee met de wind
Oh het antwoord mijn vriend verwaait in de wind
Het antwoord waait weg met de wind*

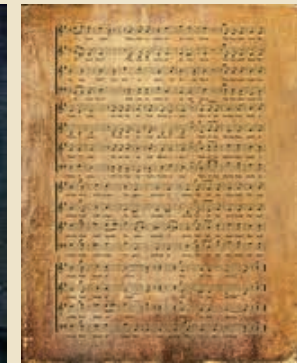
De heer E. Pijenburg

speelde twee nummers van de Ierse componist Turlough O'Carolan die in de 17e eeuw leefde (gearrangeerd door Pat Kirtley) en drie traditionele folksongs. De liedjes hebben de volgende titels:

- Fanny power (O'Carolan)
- Morgan Magan (O'Carolan)
- Jenny picking cockles
- Moran's return
- Banish misfortune

De heer ir. Han Boekhorst

Studeerde in de jaren zestig natuurkunde aan de Technische Universiteit van Delft. Hij speelde op de piano het nummer 'A Christmas Rose'. Dit nummer is gebaseerd op de melodie die was geschreven door Tschaikowsky.

Aida Jabbari is afgestudeerd aan de Academy of Music in Stockholm. Zij bleef zich in de Verenigde Staten in Californië bezighouden met muziek. Ze heeft een warme en aangename stem, al vanaf haar jeugd zingt ze voor de Iraniërs in ballingschap prachtige en onvergetelijke songs uit de Iraanse popmuziek. Bij haar optreden op 24 januari zong ze populaire en romantische liederen, waarvan "Nobahar" (nieuwe lente) een van de meest memorabele Perzische liederen was.

24
January
Den Haag